

Rim uspostavlja viziju — broj jedanaest

Разумевање троструке примене пророштва: 11. септембар 2001. и завршни процес испитивања лаодикијског адвентизма

Jeff Pippenger
2024-08-30

Као што је 11. август 1840. потврдио правила која је усвојио Милер, тако се после 11. септембра 2001. показало онима који су били вољни да виде да су пророчки принципи које је усвојио Future for America били истинска библијска методологија позног дажда, како је изложена у двадесет осмом поглављу Исаије. Примена реформске линије на реформску линију, како је изложено у светој историји, утврдила је да је 11. септембар 2001. био понављање 11. августа 1840.

Видело се да, као што је силни анђео из Откривења десете главе сишао 1840. године, тако је Он предобразио Свој силазак 2001. године. Оба анђела сишла су у време испуњења једног пророчанства о исламу. Покрет је потом растао како су се мушкарци и жене одазивали делотворности те методологије. Вођство лаодикијског адвентизма седмога дана било је заобиђено у време краја 1989. године, и сада је та црква ушла у свој завршни процес испитивања, док је Господ почео да изабира покрет трећег анђела да буду Његови гласници последњих дана.

Једно од првенствених правила међу правилима датим за последње дане била је трострука примена пророштва. Нарочито се у то време трострука примена три тешкоће тако јасно потврдила у догађају од 11. септембра 2001. године. Када је та истина била поштено истражена, они који су тада, срцима која су тражила истину, били вођени ка Јеремијиним „старим стазама“, препознали су пророчко испуњење, заједно са ваљаношћу правила пророчног тумачења које је усвојио покрет трећег анђела, као ваљано.

Видело се да исправно пионирско разумевање историје прве невоље из девете главе Откривења представља ислам. Видело се да је лажни пророк Мухамед цар те историје. У тој историји ислам ће напасти Римско царство, а њихов начин ратовања био је посебно препознат као наношење удара изненада и неочекивано. У том погледу се разумело да је управо сам начин ратовања ислама пружио етимолошке корене речи „атентатор“. У тој историји ислам ће наносити штету римским војскама, а тај период се завршио у оквиру временског пророчанства од сто педесет година. Када се то временско пророчанство окончало 27. јула 1449, отпочели су временско пророчанство и историја друге невоље.

Тада је отпочело друго временско пророчанство од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, које се завршило 11. августа 1840. године. У тој историји владар који је представљао пророчки рад ислама био је Отман, који је у историји прве невоље био предображен Мухамедом. Девето поглавље каже да ће у историји друге невоље ислам побити војске Рима. Они ће и даље примењивати начин ратовања који се састоји у

изненадном и неочекиваном нападу, али је у тој историји барут први пут био изумљен и употребљен, тако да је друга невоља представљала начин ратовања оличен у убицином изненадном нападу, уз то укључујући и експлозиве.

Дана 11. септембра 2001. године, трећа невоља ислама изненада је експлозивом ударила на духовне војске Рима. Тај догађај означио је почетак неколико линија пророчке истине, али је очигледно био утврђен на основу два претходна сведока, прве и друге невоље. Тај догађај је јасно показао да је, као што је оснажење милеритске историје од 11. августа 1840. године, када се испунило пророчанство о исламу друге невоље и када је сишао анђео из Откривења 10, тако и онда када је дошло пророчанство о исламу треће невоље, то означило силазак анђела из Откривења 18 на тај датум.

„Откуд реч да сам објавила да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам гледала велике зграде како се тамо подижу, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страховито потресе земљу! Тада ће се испунити речи Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења представља упозорење о ономе што долази на земљу. Али немам никакву посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене обртањем и превртањем силе Божје. Из светлости која ми је дата, знам да је разорење у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове моћне силе, и ове огромне грађевине пашће. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.“ Review and Herald, July 5, 1906.

Покрет Future for America је тада, од оних који су били вољни да виде, био препознат као паралела милеритском покрету. Ислам трећег тешкоћа постао је од тог тренутка па надаље примарни елемент поруке. Надахнуће је јасно учило да ће, када анђео из Откривења сиђе, доћи позни дажд.

„Позна киша треба да се излије на Божји народ. Моћни анђео треба да сиђе с неба, и сва земља треба да буде обасјана његовом славом.“ Review and Herald, 21. април 1891.

Када је Лав из Јудиног племена почео да отвара шире разумевање позне кише, повео је Свой народ ка књизи пророка Јоила, која је једно од главних упоришних места за позну кишу. У том тренутку неки од оних људи који су се придружили покрету после 11. септембра 2001. године закључили су да инсекти из Јоила, који уништавају Божју лозу, водећи до буђења Поноћног поклича, представљају ислам. Нису могли, или нису хтели, да увиде да су ти инсекти представљали Рим.

Снажна светлост која је произашла из препознавања троструке примене пророштва у погледу на три тешка јада додала је непосвећену логичку потпору њиховој тврдњи да инсекти представљају ислам. Као што је увек случај, када се једном прихвати приватно тумачење, долази до извртања Писма у настојању да се одржи лажна премиса. У свом настојању да подупру своје гледиште, показали су да не разумеју начело типа и антитипа.

У теолошким и библијским студијама, термини „тип“ и „антитип“ користе се да опишу однос између два елемента, при чему један унапред приказује или наговештава други. Овај

појам често потпада под шире категорије „сенке“ и „суштине“.

Тип је догађај, личност или установа у Старом завету који унапред изображава или наговештава одговарајући догађај, личност или установу у Новом завету. Он служи као симболички претходник. Антитип је испуњење или остварење типа. То је стварност која је била наговештена типом. Појам „сенке“ и „суштине“ одговара односу између типа и антитипа. „Сенка“ представља (тип), док „суштина“ представља (антитип).

Зато нека вас нико не осуђује за јело, или за пиће, или у погледу празника, или младине, или субота; што је сенка онога што ће доћи, а тело је Христово. Колошанима 2:16, 17.

Јер Закон, имајући сенку будућих добара, а не сам лик ствари, никада не може жртвама које се из године у годину непрестано приносе усавршити оне који приступају. Јеврејима 10:1.

У полемици око Књиге пророка Јоила после 11. септембра 2001. године, и правилног поистовећења папског Рима, који је симболизован са четири инсекта, чиме се оцртава поступно разарање лаодикејског адвентизма, они који су тврдили да инсекти представљају ислам не само да су ставили непосвећен нагласак на троструку примену три невоље, него су такође указивали на типове који су упућивали на антитип Рима, и тврдили да ти типови заправо означавају ислам. Чинећи то, дали су доказ да или нису заиста разумели начело типа и антитипа, или су веровали да је погрешно представљање типова достојно средство за оправдање циља.

У садашњој расправи о Риму, поново постоји доказ да они који се држе погрешне идеје да су „разбојници“ из једанаестог поглавља Данила, четрнаестог стиха, Сједињене Државе, не разумеју исправно ни троструку примену пророчанства, ни начело типа и антитипа.

Када они који заступају гледиште да су „разбојници“ Сједињене Државе настоје да одрже своје становиште, они прибегавају примени троструке примене трију Римова, како би наводно доказали да је савремени Рим, трећа манифестација Рима, Сједињене Државе. Уздајући се да они тиме намерно не сведоче лажно, већ да само испољавају слепо незнање правила троструке примене пророштва, они користе једно пророчко обележје прва два Рима и тврде да једно обележје из историје Рима поистовећује савремени Рим.

Пагански Рим је прво од три пророчка испуњења Рима. У осмом поглављу Данила пагански Рим је мушки мали рог. У другом поглављу пагански Рим је државничка власт. У Данилу 7 пагански Рим се дели на десетоструко царство.

Друго испољење Рима јесте папски Рим, који је у осмој глави женски мали рог, и који је у другој глави црквена власт, и који је у седмој глави рог који говори хуле и ишчупа три рога. Пагански Рим је јединствена сила, али папски Рим је двојна сила, представљајући папску цркву као ону која влада над државном влашћу претходних политичких структура паганског Рима. Године 1798. папска сила задобила је своју смртну рану, али није престала да буде црква; само је престала да буде звер библијског пророчанства, јер је била уклоњена грађанска власт коју је раније контролисала.

Друга Рим је папски Рим и он је деловао као сила (звер) библијског пророштва само онда када је имао способност да управља силом државе ради извршавања својих богохулних планова. Први Рим био је јединствена сила, други Рим био је двострука сила, а трећи Рим је трострука сила. Три испољавања Рима управљана су истим начелима као и свака трострука примена пророштва. У пророчком смислу постоје три тешкоће, три Вавилона, три Рима и три Илије. У погледу типа и антитипа, прва два испољавања било које од троструких примена јесу типови који пружају сенку трећег испуњења, које је антитип и суштина троструке примене пророштва.

Код Рима, обележја прва два Рима показују да су и пагански и папски Рим своме владару давали титулу Pontifex Maximus. Стога би титула владара савременог Рима била Pontifex Maximus, титула која никада није приписивана ниједном председнику Сједињених Држава. Прва два Рима би савладала три географске препреке како би успоставила власт на престолу свог одређеног историјског раздобља. Нема доказа да су Сједињене Државе савладале три географске препреке у раздобљу које је водило до 1798.

Прва два Рима имала су одређен временски период у којем је било назначено да ће владати врховно. У двадесет четвртог стиху једанаесте главе Данила, пагански Рим је приказан како влада једно „време“, односно три стотине и шездесет година, што је и чинио од Акцијумске битке 31. године пре Христа, до 330. године нове ере. Папски Рим се више пута приказује као онај који влада хиљаду двеста и шездесет година након што су три рога била уклоњена, од 538. до 1798. године. У двадесет трећој глави Исаије, Сједињене Државе су приказане као оне које царују седамдесет симболичких година, као дани једнога цара, али оне никада нису уклониле три географске препреке пре него што су владале седамдесет симболичких година.

Савремени Рим је представљен као онај који савладава три географске препреке — цара југа, славну земљу и Египат — у једанаестој глави Данила, у стиховима четрдесет до четрдесет два; и када те три препреке буду побеђене и доведене у покорност Риму, оне тада образују троструки савез аждаје, звери и лажног пророка. Јован нас такође обавештава да је смртоносна рана папске звери исцељена и да она потом влада четрдесет и два симболична месеца.

„И видех једну од глава његових као смртно рањену; и смртна рана његова исцели се; и сва се земља задиви за зверју. И поклонише се аждаји која даде власт звери; и поклонише се звери, говорећи: Ко је као звер? ко може ратовати с њом? И дана јој беху уста која говоре велике ствари и хуле; и дана јој би власт да чини четрдесет и два месеца.” Откривење 13:3–5.

Звер који влада четрдесет и два симболична месеца након што му смртоносна рана буде исцељена јесте римска сила.

Пророштво из Откривења 13 објављује да ће сила представљена звери са роговима као у јагњета учинити да „земља и они који живе на њој“ обожавају папство — које је ту симболизовано звери „сличној леопарду“. ... И у Старом и у Новом свету, папство ће примити почаст у части која се указује установи недеље, која почива искључиво на

ауторитету Римске цркве.“ Велика борба, 578.

Незнабожачки, први Рим, владао је суверено три стотине и шездесет година у испуњењу Данила, једанаесте главе, двадесет четвртог стиха, и то је учинио након што је уклонио три географске препреке у испуњењу Данила, осме главе, деветог стиха.

Papski, drugi Rim, vrhovno je vladao hiljadu dvesta šezdeset godina u ispunjenju nekoliko odlomaka Svetoga pisma, i to nakon što je uklonio tri geografske prepreke u ispunjenju Daniela 7, stihova 8 i 20.

Савремени Рим савладава цара јужног у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила, а затим у четрдесет првом стиху савладава славну земљу, и у четрдесет другом стиху савладава Египат. Савремени Рим је цар северни из једанаесте главе Данила.

Незнабожачки Рим, први Рим, био је сила прогонитељка, а папски Рим, други Рим, био је сила прогонитељка; стога ће и савремени Рим бити сила прогонитељка.

Сједињене Америчке Државе ће учествовати у трећем прогонству које спроводи савремени Рим, али то не поистовећује Сједињене Америчке Државе са папском силом; то једноставно указује на једну особину односа Сједињених Америчких Држава према папској сили у последњим данима.

Они који желе да тврде да су Сједињене Државе „разбојници твога народа“ у последњим данима служе се троструком применом трију Римова да би погрешно поистоветили Сједињене Државе. Погрешан метод којим се служе у оквиру троструке примене заснива се на томе што препознају једно обележје прва два Рима, а затим истрајавају у тврдњи да је пророчко обележје Рима, а не сам Рим, трећи Рим.

Они указују на Константинов први историјски закон о недељи из 321. године, а затим и на закон о недељи папског Рима из 538. године, како би тврдили да ускоро долазећи закон о недељи у Сједињеним Државама одређује Сједињене Државе као савремени Рим; а уз то још мешају своју погрешну примену доводећи у везу Исусово упозорење да треба бежати када се појави „гнусоба опустошења“ о којој је говорио Данило, са законом о недељи. „Гнусоба опустошења“ о којој је Исус говорио указује на два закона о недељи у последњим данима, али је то сасвим другачија символика, утолико што је то упозорење да се бежи, а не упозорење да се клони жига звери. Њихова погрешна замисао чак ни не узима у обзир да постоје два одређена закона о недељи у последњим данима.

Када, дакле, угледате гнусобу опустошења, о којој је говорио пророк Данило, где стоји на светоме месту, (ко чита, нека разуме:) тада нека они који буду у Јудеји беже у горе; који буде на крову да не силази да узме шта из своје куће; и који буде у пољу да се не враћа натраг да узме хаљине своје. А тешко трудницама и дојиљама у те дане! Него се молите Богу да бежање ваше не буде у зиму ни у суботу. Матеј 24:15–20.

„Мрзост опустошења, о којој говори пророк Данило“, била је знак који је Исус дао своме народу, а који је указивао када треба да беже од надолazeћег разорења Јерусалима, док је

пагански Рим опседао, а потом и разорио светињу и град од 66. до 70. године по Хр.

„Исус је ученицима који су га слушали објавио судове који су имали да падну на отпали Израил, а нарочито одмаздничку освету која ће их снаћи због њиховог одбацивања и распећа Месије. Непогрешиви знаци претходиће том страшном врхунцу. Ужасни час доћи ће изненада и брзо. И Спаситељ је упозорио своје следбенике: ‘Када, дакле, угледате гадост пустоши, о којој говори пророк Данило, где стоји на светом месту — који чита да разуме — тада који буду у Јудеји нека беже у горе.’ Матеј 24:15, 16; Лука 21:20, 21. Када идолопоклоничке заставе Римљана буду постављене на светом тлу, које се простирало неколико стадија изван градских зидина, тада су Христови следбеници требало да нађу сигурност у бекству. Када се буде видео знак упозорења, они који желе да умакну не смеју нимало оклевати....“

„Ниједан хришћанин није погинуо у разорењу Јерусалима. Христос је дао упозорење Својим ученицима, и сви који су веровали Његовим речима пазили су на обећани знак.... Без одлагања су побегли на сигурно место — у град Пелу, у земљи Переји, преко Јордана.” Велика борба, 25, 30.

Како се приближавала 538. година, хришћани тога доба препознали су да је црква била искварена компромисом с религијом паганства, и на основу Христовог упозорења, заједно са светлошћу датом кроз сведочанство апостола Павла у другој глави 2. Солуњанима, побегли су у пророчку пустињу хиљаду двеста и шездесет година.

„Али пре Христовог доласка, у верском свету требало је да се збуду важни догађаји, предсказани у пророштву. Апостол је изјавио: ‘Да се не дате брзо поколебати у уму, нити уплашити, ни духом, ни речју, ни посланицом као од нас, као да је дан Христов већ близу. Нико да вас не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад, и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и узвисује изнад свега што се назива Богом или чему се указује поштовање; тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући за себе да је Бог.’“

„Павлове речи нису смеле бити погрешно протумачене. Није требало учити да је он, посебним откривењем, упозорио Солуњане на непосредни Христов долазак. Такав став изазвао би пометњу у вери; јер разочарање често води у неверство. Стога је апостол опоменуо браћу да не примају никакву такву поруку као да долази од њега, и потом је нагласио чињеницу да папска сила, тако јасно описана од пророка Данила, тек треба да устане и зарати против Божјег народа. Док ова сила не изврши своје смртоносно и богохулно дело, Црква би узалуд очекивала долазак свога Господа. ‘Не памтите ли’, упитао је Павле, ‘да сам вам ово казивао још кад бежах код вас?’“

„Страшна су била искушења која су имала да снађу праву цркву. Још у време када је апостол писао, ‘тајна безакоња’ већ је почела да делује. Збивања која су у будућности имала да наступе требало је да буду ‘по чињењу Сотонину, са сваком силом и знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде међу онима који пропадају.’“

„Нарочито је свечана апостолова изјава у погледу оних који би одбили да приме „љубав према истини“. „Зато“, изјавио је он о свима који би намерно одбацили поруке истине,

„послаће им Бог силу преваре, да верују лажи: да приме суд сви који не вероваше истини, него заволеше неправду.“ Људи не могу некажњено одбацивати опомене које им Бог у милости шаље. Од оних који упорно одвраћају лице од тих опомена, Бог повлачи Свога Духа, препуштајући их обманама које воле.“ Дела апостолска, 265, 266.

Компромис између паганства и цркве био је знак упозорења који је навео хришћане тога доба да се одвоје од папског Рима, али треба запазити да је светлост коју је Павле додао Исусовом упозорењу да беже, исти онај одломак за који је William Miller дошао до разумевања да „свагдашња“ из књиге пророка Данила представља пагански Рим. Пророчки однос између паганског Рима који задржава, а затим отпада како би папски Рим могао да се уздигне на престо, био је истина која се мора разумети, јер би последице непрепознавања тог пророчког односа донеле силну заблуду на оне који ту истину нису љубили. Sister White говори о истој историји:

„Била је потребна очајничка борба да би они који су хтели да остану верни чврсто стали против обмана и гадости које су биле прикривене свештеничким рухом и уведене у цркву. Библија није била прихваћена као мерило вере. Доктрина верске слободе називана је јересју, а њени поборници били су омражени и прогоњени.

„После дугог и жестоког сукоба, оно мало верно стадо одлучи да раскине сваку заједницу са отпадничком црквом ако она и даље буде одбијала да се ослободи заблуде и идолопоклонства. Увидели су да је одвајање апсолутна нужност ако желе да послушају реч Божју. Нису се усуђивали да трпе заблуде погубне по сопствене душе, нити да дају пример који би угрозио веру њихове деце и деце њихове деце. Да би осигурали мир и јединство, били су спремни на сваки уступак који је у складу с верношћу Богу; али су осећали да би чак и мир био прескупо плаћен жртвовањем начела. Ако би се јединство могло осигурати само компромисом истине и праведности, онда нека буде разлике, па и рата.“ Велика борба, 45, 46.

Пророчки однос између Сједињених Држава и папства у последњим данима био је предобразан и наглашен Павловим поистовећивањем односа између паганског и папског Рима који води до 538. године нове ере. У трострукој примени Рима, пагански Рим је испунио Исусове речи које одређују гадост опустошења као знак за бежање, а папски Рим је такође испунио Исусове речи. Сестра Вајт указује на још једно испуњење Христових речи.

„Sada nije vreme da Božji narod vezuje svoja osećanja niti da sabira svoje blago na ovome svetu. Nije daleko vreme kada ćemo, poput ranih učenika, biti prinuđeni da potražimo utočište na pustim i usamljenim mestima. Kao što je opsada Jerusalima od strane rimskih vojski bila znak za bekstvo judejskim hrišćanima, tako će i prisvajanje vlasti od strane našeg naroda u uredbi kojom se nameće papska subota biti upozorenje za nas. Tada će biti vreme da se napuste veliki gradovi, kao priprema za napuštanje manjih i odlazak u povučene domove na skrovitim mestima među planinama.“ Testimonies, volume 5, 464.

За хришћане Христовог времена ово упозорење је означило када треба да побегну из Јерусалима. У петом и шестом веку упозорење је хришћане навело да побегну у пустињу.

И жена побеже у пустињу, где има место приправљено од Бога, да је онде хране хиљаду двеста и шездесет дана.... И жени бише дата два крила великога орла, да одлети у пустињу, на своје место, где се храни за време, и времена, и по времена, далеко од лица змијина. И змија избаци из својих уста за женом воду као реку, да учини да је река однесе. И земља поможе жени, и отвори земља уста своја, и прогута реку коју аждаха избаци из својих уста. И разгневи се аждаха на жену, и отиде да се побије с осталим семеном њезиним, које држи заповести Божје и има сведочанство Исуса Христа. Откривење 12:6, 15–17.

Исус увек приказује крај нечега почетком тога истог, јер је Он Алфа и Омега. Упозорење о гадости опустошења у историји папског Рима било је препознато када је папска власт била препозната као она која стоји на светом месту.

Ово упозорење забележили су Матеј, Марко и Лука, и сваки навод садржи незнатну разлику у речима. Матеј каже: „Када, дакле, угледате мрзост опустошења, о којој говори Данило пророк, где стоји на светоме месту“, а Марко каже: „када угледате мрзост опустошења, о којој говори Данило пророк, где стоји где не треба.“ Лука каже: „када угледате Јерусалим опкољен војскама, тада знајте да се приближило опустошење његово. Тада нека они који су у Јудеји беже у горе.“

Сва три сведочанства примењују се заједно. У одређенијој примени, Лукино указивање на то да је Јерусалим опкољен војскама означава упозорење да, када је незнабожачки Рим започео своју опсаду Јерусалима 66. године нове ере, хришћани који су још били у Јерусалиму треба одмах да побегну. Матејево указивање на „свето место“ одговара Павловом означавању „човека греха“ који „седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог“, те тако представља папско испуњење „мрзости пустошне“. Марко указује на мрзост пустошну која стоји где не треба, и то одговара упозорењу да се бежи, датом адвентизму у последњим данима. Два од тих упозорења повезана су са заповешћу да онај ко чита упозорење треба да разуме, а сва она упућују на знак који је требало да обавести хришћане тог доба да беже.

Лажна примена троструке примене, коју погрешно представљају они који тврде да су „насилници из твога народа“ Сједињене Америчке Државе, поистовећује да, када се „гнусоба опустошења“ испуни при недељном закону у Сједињеним Америчким Државама, недељни закон који се тада буде спроводио означава Сједињене Америчке Државе као Модерни Рим, јер су и пагански и папски Рим раније спроводили недељни закон.

Проблем са том погрешном применом јесте у томе што је недељни закон паганског Рима донет 321. године н. е., док се испуњење паганског Рима у погледу „гнусобе опустошења“ збило 66. године н. е., 255 година пре недељног закона из 321. године н. е. Тако је и компромис који је произвео „човека греха“ већ био на делу у Павлово време, који је рекао: „јер тајна безакоња већ дејствује“, а ипак је папски недељни закон дошао више од четири столећа касније. Прва два сведока у трострукој примени пророштва утврђују обележја трећег испуњења у последњим данима. „Гнусоба опустошења“ у последњим данима, на основу два историјска сведока и три библијска записа Христових речи, представља

упозорење да се бежи, а не наметање недељног закона.

У следећем чланку разложићемо зашто је таква примена погрешна у контексту утврђених правила повезаних са троструком применом пророштва, и зашто је поистовећивање закона о недељи у контексту опомене коју је дао Христос погрешно представљање пророчке историје.

„Овај компромис између паганства и хришћанства довео је до развоја ‘човека греха’, који је у пророштву унапред објављен као онај који се противи Богу и уздиже себе изнад Бога. Тај огромни систем лажне религије представља ремек-дело Сатанине моћи — споменик његових настојања да себе постави на престо и влада земљом по својој вољи.“
Велика борба, 50.